

Prázdná bránka

SÉRIA SEATTLE SERPENTS

TEAGAN HUNTER

*Prázdna
bránka*

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: EMPTY NET (Seattle Serpents #4)
preložila Ivana Božiková

Translation © 2025 by Ivana Božiková
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2025. EMPTY NET by Teagan Hunter
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-66-6
EAN 9788069010666

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše osobné potešenie. Táto kniha sa nesmie opätovne predávať ani darovať iným osobám. Ak ste si túto knihu nekúpili alebo nebola zakúpená len pre vaše použitie, prosím, vráťte ju a kúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme, že knihu pirátsky nereprodukuje a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré jej autorka venovala.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a incidenty sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami, je čisto náhodná.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe alebo akýmkoľvek elektronickým alebo mechanickým prostriedkami vrátane systémov na uskladnenie dát a vyhľadávanie informácií, s výnimkou použitia krátkych citátov v recenzii knihy. Ak chcete získať povolenie na výňatky častí textu, kontaktujte, prosím, autorku na e-mailovej adrese teagan@teaganhunterwrites.com.

*Venované všetkým, ktorí sa donekonečna snažia vyhovieť
druhým, a tí ich majú totálne na háku.
Toto je vaše znamenie, že je čas myslieť na seba.*

1. Kapitola

FOX

Lawson: Mám NEUVERITEĽNE dôležitú otázku.

Hayes: Na tieto chujoviny je priskoro.

Locke: Je pol deviatej večer.

Keller: Kedykoľvek medzi 00.00 a 23.59 je na Lawsonove hlúposti priskoro.

Ja: Takže mu zostáva presne jedna minúta?

Hutch: A to je ešte dosť štedrá ponuka.

Lawson: Mali by ste si predsavziať, že na mňa budete lepší.

Lawson: Okrem teba, Foxy. Ty si vždy dobrý.

Lawson: Niekedy až príliš. Sem-tam buď trochu protivný, čo povieš?

Ja: Kokotko.

Keller: Fíha! Ide na to poriadne zostra!

Ja: Doriti, prepáč.

Keller: A hneď sa aj stiahol.

Hayes: Dlhو to teda nevydržalo.

Locke: Fakt sme čakali, že vydrží?

Hutch: Foxy je príliš dobrý chlapec na to, aby bol protivný.

Ja: Hej! Viem byť protivný.

Ja: Len to nemám rád. Mama by mi poriadne naložila, ak by videla tú správu.

Ja: A nie som dobrý chlapec. Prestaň to hovoriť.

Keller: Tvoja mama by mi pokojne mohla naložiť, ale v trochu inom zmysle.

Hutch: Ale no tak, nezačínaj zase s mamičkovskými žartíkmi.

Keller: Ak máme byť v jednej skupine s Lawsonom, mamičkovské žartíky sú nevyhnutnosť.

Lawson: Takže už konečne môžem prejsť k tej VEĽMI dôležitej otázke?

Keller: Nie. Prestaň rozprávať.

Lawson: Nemôžem. Obávam sa, že nemám vypínač.

Hayes: Chúďa Rory.

Lawson: Chúďa Rory? Skôr chúďa Quinn. Ľutujem ju, že skončila s tebou.

Keller: Hej, ako sa má sexi opatrovatelka?

Hayes: Keller...

Locke: Opatrne, chalani. Až sem počujem, ako vrčí.

Lawson: A to sme si mysleli, že uvrčaný je Hutch.

Keller: Obaja sú. Minimálne vtedy, keď chcú.

Lawson: Ty máš čo hovoriť.

Lawson: Ty si hajzel, Hutch je umrčaný, Hayes je ten ochranársky, Locke je starec a Fox je dobrý chlapec.

Locke: Nie som starý!

Ja: Prestaň s tým dobrým chlapcom. Viem byť aj zlý.

Hayes: Len dobrý chlapec by povedal niečo v zmysle „viem byť aj zlý“.

Keller: Lawsy, zabudol si povedať, že ty si ten otravný.

Lawson: Nie som otravný, som božský!

Hutch: Si otravný.

Lawson: A božský!

Locke: Neznesiteľný.

Lawson: A božský!

Hayes: Vyčerpávajúci.

Lawson: A božský!

Ja: Zbožňujem ťa, Lawsy.

Lawson: Vidíte? Hovoril som, že som božský.

Lawson: Keď už sme si to konečne vyjasnili, pripravte sa, chalani, mám na vás otázku.

Lawson: Za aké auto by ste boli ochotní niekomu vyhoniť, hoci len naoko nadšene?

Hayes: Je zlé, že ma táto otázka už ani neprekvapila?

Hutch: Nič iné som od teba ani nečakal.

Locke: Asi by sme si mali robiť starosti, ale toto naňho presne sedí.

Ja: Robím si starosti, ale zaujímajú ma vaše odpovede...

Keller: Mám doplňující otázky. Čo presne znamená „naoko nadšene“? Akože by som sa musel usmievať? Nadviazať očný kontakt? Mohol by som medzi nás dať nejakú bariéru? A ešte, bolo by auto v bezchybnom stave? A musí to byť auto? Nemôže to byť loď?

Hutch: Nevieľ sa rozhodnúť, či som ohromený, ako si sa nad tým zamyslel, alebo zvedavý, prečo tak horľivo uvažuješ nad honkou pre jedno auto.

Keller: Alebo loď. To ešte nevieme. Stále doľadujeme posledné detaily.

Locke: Dobrý postreh, Kells. Lawson?

Lawson: Mohla by to byť aj loď.

Keller: A?

Lawson: Zvyšné pravidlá zostávajú na dohode oboch strán, v tomto prípade však povedzme, že „naoko nadšene“ znamená, že musíš aspoň VYZERAŤ, že máš záujem.

Keller: Millenium Falcon.

Hutch: Páni, to bolo rýchle, ty podivín.

Keller: Hovor mi podivín, koľko len chceš, ale tá vec je ÚŽASNÁ. Vieš, ako rýchlo zvládne Kessel Run?

Hayes: Nikdy by som ťa netipoval na podivína závislého od Hviezdnych vojen, Kells.

Keller: Som plný prekvapení.

Locke: K.I.T.T.

Hayes: Čo je to?

Hutch: Počkať... z toho starého seriálu z osemdesiatych? S Davidom Hasselhoffom?

Lawson: NEHASSLUJ HOFFA!

Keller: Stavím sa, že si tú kravinu pozeral každý týždeň.

Locke: Kriste, nie som taký starý! Pozeral som reprízy. K.I.T.T. bol frajer.

Keller: Už konečne priznaj, že si starý.

Locke: Nikdy.

¹ Z anglického *to hassle* = provokovať (pozn. prekl.).

Ja: Bumblebee transformer.

Lawson: Prečo si nikto nevyberá SKUTOČNÉ auto?

Hutch: Možno preto, že si ho všetci môžeme dovoliť? Nie sme lakomí hajzlíci ako ty.

Lawson: Nie som lakomý! Som zodpovedný.

Lawson: Nehráte moju hru správne.

Lawson: Teraz si vyberte SKUTOČNÉ auto, za ktoré by ste niekomu vyhonili.

Hayes: Mohli by sme nehoniť iným chalanom?

Lawson: BUĎ TÍMOVÝ HRÁČ, HAYES.

Hayes: NEBUDEM SA ZAPÁJAŤ DO TVOJICH DEBILÍN, LAWSY.

Zasmejem sa a strčím si telefón do zadného vrecka skôr, než sa rozhovor s chalanmi úplne vymkne spod kontroly. Teda, vždy je to s nimi tak trochu šialené, teraz som však na verejnosti a mal by som mať aspoň trochu slušnosti. Najmä keď som si na deväťdesiat percent istý, že mi staršia pani všetko číta spoza pleca.

Nenápadne sa na ňu pozriem a zistím, že sa mračí. Hneď na ňu však žmurknem, a *tým* si získam jej úsmev. Uchechtnem sa a otočím sa dopredu práve v momente, keď sa človek predo mnou posunie a chaoticky začne vykladať nákup na pás. Šklblo mi z toho okom, starám sa však o seba, presne ako ma učili.

Uprostred chaotického vykladania, keď začne loviť v zadnej časti vozíka, ku mne zdvihne zrak. Zadržím dych a čakám na iskru. Na ten lesk v očiach, ktorý hovorí: *Preboha, veď to je on!* Nič sa však nedeje. Bez problémov vyloží mlieko na pás a ja si vydýchnem od úľavy.

Zvyčajne nemám problém prehodiť pár slov s fanúšikmi, ak práve netrčím v rade ako teraz a nemôžem ujsť pred ich nepríjemnými otázkami.

Prečo si včera večer nechytíš ten gól proti Pittsburghu? alebo Ako si mohol inkasovať dva góly v oslabení? alebo Nemal by si si dať pár zápasov pauzu? Dať sa trochu dokopy?

Viem presne, čo by sa ma pýtali, pretože od záverečného klaksónu si kladiem rovnaké otázky. Včera večer som mal jedinú úlohu. Chytať puk. A pokašľal som to. Vyhrali sme len vďaka tomu, že zvyšok tímu poriadne zamakal. Celkom očividne za to nevďačíme mojím brankárskym schopnostiam.

Zatlačím nepríjemné myšlienky do úzadia, snažiac sa neľipnúť na zlyhaní, obzvlášť keď sme si nakoniec odniesli dva body. Na ničom inom nezáleží. Okrem toho, dnešný večer je o zábave, nie o hokeji.

Určite odo mňa nikto neočakáva, že niečo prinesiem, ale keby mama videla, že idem na párty s prázdnyimi rukami, poriadne by mi vyčistila žalúdok. Položím košík na pás a začnem vykladať tovar. Nepochybujem, že si zo mňa hostelia – a vlastne celý môj tím – budú robiť srandu, ale mám to prosto v krvi. Takže šampanské a sušienky to istia.

„Čau, Fox,“ pozdraví ma predavač, keď prechádzam k terminálu.

„Čau, Rico, ako sa máš?“

Vyziabnutý vysoký chalanisko s vlasmi po plecيا a podozrivou marihuanovou arómou mykne pleciami. „Nuž, budem tu trčať až do budúceho roka, ale platia mi nadčas, takže sa asi nemôžem sťažovať.“

Nedokážem sa nezasmiať na jeho žalostnom vtipe o budúcom roku.

„Kam sa chystáš?“ pýta sa ma, zatiaľ čo za pokladňou skenuje balík sušienok. „Musí to byť niečo výnimočné, keď si sa takto vyštafíroval.“

Prebehnem očami svoj smoking a usmejem sa naňho. „Myslíš túto starú handru?“

„Áno, ten starý – čo je to, Tom Ford? – smoking, čo máš na sebe.“

Je to Armani, radšej však mlčím, lebo si nie som istý, či by to pomohlo.

„Mám niečo so spoluhráčmi,“ úmyselne nezachádzam do detailov. Niežeby som si myslel, že by Rico prezradil, kam idem – na to je príliš fajn –, ale aj tak.

„Spoluhráči,“ zasmee sa, pričom krúti hlavou. „Milujem, ako nenútene to hovoríš. Akoby si nešiel za celým tímom Seattle Serpents. Stále neviem pochopiť, že si sem chodíš nakupovať sám a nemáš na to človeka.“

„Som obyčajný chalan, Rico,“ odvetím, a nie prvý raz, keďže som chodím niekoľkokrát do týždňa, ak práve nie sme s tímom na cestách.

„Obyčajný chalan, ktorý zarába 6,4 milióna dolárov ročne,“ odfrkne si.

Neopravím ho, že je to 6,6 milióna, čo znamená, že má pravdu. Nie som obyčajný chalan. Som profesionálny hokejový brankár zarábajúci milióny dolárov ročne hraním hry,

ktorú milujem viac než svoj život, a práve mierim na luxusnú párty s cateringom, kde určite vypijeme šampanské za niekoľko tisíc, akoby to bola bežná utorková záležitosť. A ani pri tom nemrkneme.

Oznámi mi konečnú sumu a zasuniem čiernu kartu do terminálu.

„Či už trčíš v práci, alebo nie, dúfam, že budeš mať pekný večer, a prajem ti šťastný nový rok, Rico,“ lúčim sa, zatiaľ čo beriem tašku plnú nepotrebného občerstvenia.

„Díky, Fox. Neprežeň to, dobre?“ Už som na polceste von, keď si dá ruky okolo úst a zakričí: „A do toho, Serpents!“

Vyrútim sa odtiaľ, čo najrýchlejšie to ide, prakticky utekám k svojmu zatemnenému Denali Ultimate a dúfam, že ma cestou nikto nezastaví. Nad absurdnosťou celej situácie sa zasmiejem až v momente, keď som v bezpečí, uchránený pred akýmkoľvek incidentom.

Myslel mi pracuje na plné obrátky, keď sa predieram ulicami Seattlu a mierim k hotelu *The Sinclair*, kde sa koná tímová silvestrovská párty. Organizuje ju náš kapitán s priateľkou Auden. Presne pred rokom ešte patrila tento hotel jej spoločnosti Sinclair Properties, no predala ho. Mala pocit, že impérium luxusných hotelov funguje dobre aj bez nej a že od života chce niečo iné. A aha, teraz tam organizujeme tímové večierky.

Máme šťastie, že dnes ani zajtra nie je na programe žiadny zápas. Pochybujem, že by sme inak organizovali niečo podobné. Všetci by boli zavretí doma, s ľadovými obkladmi na stehnách a masážnymi pištoľami na lýtkach, aby sa po zápase dobre zregenerovali. Presne to by som robil aj ja, obzvlášť keď je v poslednom čase každý zápas doslova boj.

Včera som hral fakt nahovno. Poriadne sme sa nadreli, aby sme napokon vyhrali. Vlastne to tak je pri všetkých výhrach za posledné obdobie. Ubíja to celý tím a najhoršie je, že je to

moja vina. Keby som dokázal udržať puk mimo našej bránky, nemuseli by sme toľkokrát doháňať stratu. Keby som sa dokázal rýchlejšie presúvať od jednej tyčky k druhej, mohol som nás zachrániť pred predĺžením a nadbytočnými minútami na lade. Keby som tak vedel dať lapačku do *tej* správnej pozície, udržal by som vedenie. Toľko *keby*, no nič z toho sa nestalo. Po novom roku musím hrať na sto percent, inak neviem, či to takto ďalej zvládneme – každý večer ledva prežívať a všetko len kvôli mne.

Keď v bránke stojí Dash, naša dvojka, akoby sme boli iný tím. Ale ja mám byť hlavný brankár. Ja mám byť hviezda tohto tímu, šampión tohto mesta. A nie som ani jedno.

Prichádzam pred hotel a strasiem zo seba všetky pochmúrne myšlienky. Kľúče od auta hodím chlapíkovi z obsluhy – ktorý priam *kypí* šťastím, že si môže sadnúť za volant môjho auta – a zamierim na večierok na najvyššom poschodí.

„Prečo ma vôbec neprekvapuje, že si prišiel ako prvý?“ opýta sa Hutch, keď pri vstupe kývnem hlavou ochranke. Bez problémov ma pustí dnu, zrejme pozná členov tímu.

„A že si priniesol... darčeky?“ pokračuje kapitán tímu s pohľadom upretým na papierové tašky.

„Šampanské,“ zdvihnem ich vyššie, „a sušienky.“

„Vravím. Chodiaca definícia dobrého chlapca, Foxy,“ zasmeje sa sarkasticky.

Tak ma volajú. Dobrý chlapec. Južanský džentlmen. A asi aj som, ani zďaleka však nie som taký dokonalý človek, za akého ma považujú. V práci napríklad stojím za úplne hovno.

Tašky odovzdám zamestnankyni cateringovej firmy, ktorá sa z ničoho nič zjavila vedľa mňa. Úprimne, keby mi niekto na začiatku minulej sezóny povedal, že náš zvyčajne umrŇčaný kapitán sa bez problémov zúčastní na večierku, kde je obsluha a žiadne striptérky, vysmial by som sa mu do tváre. Láska s mužom zrejme robí divy.

„Vďaka,“ odvetím, „a pokojne si vezmite sušienku. Sú s bielou čokoládou a mäťou, neskutočne dobré.“

Usmeje sa a odkráča preč.

„Neochutná ich, však?“

Hutch na mňa neveriacky pozrie. „Asi nie, pracuje. Prestaneš sa niekedy starať o druhých?“

„Nemôžem si pomôcť. Prosto som taký.“ Rodičia ma vychovali tak, aby som vždy najprv dal, až potom prijal. Riadim sa tým celý život.

„Dočerta s južanskými mužmi a ich nekonečnou zdvorilosťou,“ pokrúti hlavou.

Niektorí hovoria, ako napríklad môj obľúbený útočník Lucas Lawson, že som až príliš dobrý. A možno majú pravdu. Je však ťažké nebyť, keď vám to vstúpajú od samého začiatku.

Občas si hovorím, či práve to nie je dôvod, prečo sa mi v poslednom čase nedarí. Nie som na ľade až príliš slušný? Nemal by som si viac strážiť bránkovisko? Byť tvrdší a ukázať, že do môjho bránkoviska niekto len tak nevkrôčí?

Odpoveď poznám. Jednoznačne áno.

„Netreba ešte s niečím pomôcť?“ narovnam si manžetové gombíky.

Hutch na mňa hodí ďalší pohľad, tentoraz v štýle *Ty si jednoducho nemôžeš pomôcť, čo?* „Neser ma, Fox. Choď si zobrať niečo na pitie, inak ti na zajtrajšom tréningu tak naložím, že sa nebudeš vladať ani postaviť.“

Trepe. Nič mi naložiť nemôže, no už len tá predstava ma prinútila vykročiť k baru.

„Vodku so sódou, prosím. Bez ľadu,“ požiadam barmanku, ktorá mi kývne hlavou a púšťa sa do práce. Opieram sa o bar a prezerám si dokonale vyzdobenú miestnosť.

Tlmené svetlo a rozprávkové svietielka vytvárajú atmosféru, akoby sme boli niekde vonku pod nočnou oblohou, nie zavretí v tmavej sále. Po miestnosti sú roztrúsené vysoké

stoly, všetky prikryté čiernym obrusom s elegantnými zlatými doplnkami a uprostred každého sa týči nádherná kytica bielych ruží. Na jednej strane miestnosti je fotokútik, na druhej je pripravený DJ. Nie je tu jeden, ani dva, ale rovno štyri bary, každý v inom kúte. Ten, kto to organizoval, zrejme dobre vedel, čo musí spraviť, keď natlačil toľko hokejistov do jednej miestnosti.

„Nech sa páči, pane,“ barmanka mi posúva hotový drink.

„Ďakujem pekne,“ prikývnem, zdvihnem pohárik k ústam a v momente, keď sa napijem, mi zavibruje telefón.

Mama: Prosím, povedz, že nebudeš na Nový rok sám.

Skôr než stihnem zareagovať, príde ďalšia správa.

Mama: Puklo by mi srdce.

Dámy a páni, moja mama. Neustále si robí starosti o svoje deti a nezáleží na tom, koľko máme rokov. Je úplne jedno, že mám tridsať a žijem na opačnom konci krajiny. Aj tak sa trápi.

Nechám prsty lietieť po displeji.

Ja: Mám niečo s tímom, takže nebudem sám, neboj.

Mama: Vďaka Bohu, už som si chcela kúpiť letenku a prísť za tebou.

Ja: Boli sme spolu minulý týždeň, a aj keby nie, nestihla by si prísť načas.

Mama: Aspoň by som to skúsila!

Mama: Neskôr si zavoláme?

Ja: Je to predsa tradícia.

Mama: To je môj chlapec. Kiežby si bol tu.

Moja mama by si neželala nič iné, len mať všetky svoje deti pod jednou strechou. A ak mám byť úprimný, vôbec by mi to nevadilo, keďže v poslednom čase neznesiem byť sám. Práve to je jeden z dôvodov, prečo som dnes prišiel medzi prvými. Nechcel som byť doma už ani o sekundu dlhšie a nečinne prešlapovať z nohy na nohu. Keď som sám, láka ma to pozeráť reprízy, čo sa väčšinou skončí chorobným analyzovaním hry a napokon aj svojho žalostného výkonu. Dnes večer potrebujem vypnúť. Potrebujem prísť na iné myšlienky a prestať sa zaoberať poslednými zápasmi. Potrebujem sa uvoľniť a vrátiť sa späť k svojej hre.

Zastrčím si telefón do zadného vrecka a očami prejdem po miestnosti. Zastavím sa pri Hutchovi a jeho priateľke Auden, ktorí sedia naproti sebe so sklonenými hlavami a na niečom sa smejú. Určite nejaký ich interný vtíp.

Ak by som takýto prejav presladenej náklonnosti videl pred pár rokmi, asi by som si neodpustil blbý komentár alebo by som si Hutchu aspoň doberal v kabíne. Urobili by to všetci moji nezadaní spoluhráči, keďže sme založili – ako to Lawson rád nazýva – Klub nezadaných Serpents, čo je v podstate len

dohoda, že sa nebudeme viazať, kým si každý jeden nezdvihne nad hlavu Stanleyho pohár.

V tom čase mi naša dohoda vyhovovala a súhlasil som s ňou. Prečo by aj nie? Niežeby som bol proti vzťahom, žiadny som však nehľadal. Slobodnému mi bolo dobre, mohol som si užívať. Lenže moji spoluhráči sa jeden po druhom zaľúbili, vycúvali z našej dohody a vo mne to vyvolalo nečakané pocity... *túžby*.

Ako prvý ju porušil Hutch ešte pred začiatkom minulej sezóny, keď stretol Auden. Kým sa dali dokopy, bola to poriadna dráma, nakoniec však všetko dobre dopadlo. Potom sa Lawson zamiloval do jej dvojčata Rory. Našiel opustené šteniatko, šiel do veterinárnej ambulancie k Rory a otravoval ju, kým nepriznala, že k nemu niečo cíti. Klasický Lawson.

Najčerstvejší zradca je Hayes, ktorému v lete zverili do opatery neter. Keď vezmem do úvahy jeho schopnosť narobiť totálny chaos, asi by ma nemalo prekvapovať, že sa buchol do opatrovateľky. Doslova zakázané ovocie, ale dokonale to naňho sedí. S Quinn sú šťastní a na ničom inom nezáleží.

Teší ma, že si našli svoje chýbajúce polovičky. Naozaj. Keď však vidím, čo majú, moje zábavky na jednu noc a krátkodobé romániky zrazu vidím v inom svetle. Aj ja chcem mať *niekoho*. Niekoho, s kým sa budem smiať, dohadovať sa, či arašidové maslo patrí na jednu alebo obe polovičky chleba, niekoho, kto sa nebude báť vyčistiť mi žalúdok, keď bude treba.

Vylejem do seba zvyšok poháríka, aby som uhasil pocit osamelosti, čo sa mi usadil v hrudi. Pocit každým dňom silnejší. Objednám si ďalšiu vodku so sódou a sám sebe slúbim, že po tomto drinku trochu spomalím. Už cítim, ako sa mi teplo valí do líc. Nielenže som vypil nemalé množstvo alkoholu príliš

rýchlo, ale obvykle počas sezóny nepijem a už je to nejaký ten piatok, odkedy som si vyhodil z kopýtka.

Keď mi tentoraz podajú pohár, snažím sa krotiť a trochu si usrknem. Vtom okolo prejde žena s tmavými vlasmi v obtiahnutých trblietavých strieborných šatách a vo vysokých čiernych podpätkoch. Zastane len kúsok odo mňa. Hlavu má sklonenú a pri uchu drží telefón.

„Nie, matka,“ zavrčí. „Pretože som povedala *nie*. Vieš, čo to slovo znamená?“

Povzdych.

„Je mi jedno, kto to je. Zbytočne sa mi snažíš niekoho dohodiť, *nepôjdem* s ním na rande.“

Pauza.

„Už sa s niekým stretávam! Takže nie, v žiadnom prípade to nepreberieme neskôr, keď sa upokojím, pretože sa neupokojím.“

Jej tvrdohlavosť mi vyčarí úsmev na tvári. Je dobre, že si stojí za svojím.

„Dobre, zložím skôr, než obe povieme niečo, čo by sme neskôr ľutovali. Zbohom, mama.“

Telefón si z ucha priam strhne a tak silno udrie palcom po displeji, až potichu sykne od bolesti. Ruku odtiahne, zatrasie ňou a prezrie si dlhý, dokonale upravený necht.

„Doriti,“ zašomre, vloží si ho do úst a obopne ho svojimi červenými perami.

Pri tom geste sa nepokojne zahmýrim a nasucho prehltnem. Nemala by na mňa mať takýto vplyv. A predsa je to tak – ďalší dôkaz, ako skurvene som osamelý, keď mi hneď zide na um niečo *iné*, čo by som rád videl medzi jej červenými perami.

Odkašlem si a kopnem do seba zvyšok vodky. *Asi tolko k spomaľovaniu.*

Ten zvuk upúta jej pozornosť. Zdvihne ku mne pohľad a v tvári sa jej objaví prekvapenie a poznanie. Nie je sama.

Aj ja veľmi dobre viem, kvôli komu sa mi prebudil vták v nohaviciach. Lilah Maddisonová, najlepšia kamoška Auden.

A som si stopercentne istý, že v skutočnosti nikoho nemá.